

ADNAN ÇEVİKEL

Erkek Yalnızlığı

Ah bir bilseydin kadın!

DESTEK YAYINLARI: 1238
EDEBİYAT: 388

ADNAN ÇEVİKEL / ERKEK YALNIZLIĞI

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak İllüstrasyonu: Ahmet Çevikel
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Haziran 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-769-8

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

ADNAN ÇEVİKEL

Erkek Yalnızlığı

Ah bir bilseydin kadın!

ÖNSÖZ

İnsan olmak zaten zor zanaat... Mutlu insan olmak daha zor ve gün geçtikçe çok daha zorlaşıyor. Buna yol açan birçok mahlum sebep var. Herkes kendi derdine düşmüş bir şekilde öncelikleriyle yaşamaya çalışıyor. Ama kadın-erkek büyük çoğunluğun mutsuz olmasının akla gelen ilk nedeni: “Yalnızlık...” Çoğunlukla hayat yolculuğunda bir yâreni olmadığı için, bazen de birisiyle beraberken bile yalnız kalmak... Ya da kuru kalabalıklar arasında artık dünyada geçerli sayılan değerlerin içini acıttığı için yalnız hissetmek...

Yalnızlık herkes için zordur ama “*erkek yalnızlığı*” farklıdır, çok hüznülüdür. Hesapta güçlü bilinen bedenlerin yıllardır yorulmuş, bazı şeylerden usanmış ruhları, fiziksel güçlerinin aksine çoğunlukla tahmin edilenden daha narindir, duygusaldır. Güçlü kuvvetli olacağım diye şartlanmış, toplumun asırlardır dayattığı sorumlulukları yerine getirebilmek için bilenmiş erkek, hayatın doğal akışında yalnız hissettiğinde ya da ayrılıkların ardından yalnız kaldığında genelde kapalı kapılar ardında acısını yaşar, yasını tutar tek başına çaresizce...

Evet yalnızlık artık çağın maalesef sıradanlaşmış, kanıksanmış ve kabullenilmiş bir gerçeği. Günlük yaşam içerisinde şu ya da bu sebepten kendini yalnız hisseden hatırı sayılır bir çoğunluk var.

Ama her türlü ilişkide neredeyse kime sorsan kendisi tamam, eksik olan hep karşı taraf... Empati yoksunu olmuşuz. Kadın-erkek çoğunluğumuz, sosyal ya da özel ilişkilerimizde yeterince düşünmeden, anlamaya çalışmadan, oku kendimize çevirmeden, ben-cilce karşı tarafı ama daha çok karşı cinsi haksız yere suçlamayı tercih eder olmuşuz genellikle. Hak etmediği halde karşı tarafın eleştirilerine, tavırlarına maruz kalanlarımız da var, hak ettiği halde sessiz kalınanlar da. Moral değerlerin “kayda değer” bulunmadığı bir çağdayız maalesef. Herkes kendi yolunu, vicdanını zorla da olsa rahatlatacağını düşündüğü ya da en azından kendini kandırarak-avutarak öyle umduğu taşlarla döşüyor.

İnsan içinde bulunduğu durumu net olarak göremiyor ya da görmek istemiyor, dışarıdan bakamıyor kendisine hakkıyla. Aslında bunu bir başarabilse, yaşamının merkezine yerleştirdiği kendisini, varlığını ve inatlaşmasını samimi olarak bir an için bir kenara koyup empati yapmayı becerebilse, işte o zaman belki de her şey çok daha kolay yoluna girecek. Haklı olmaya değil mutlu olmaya çalışacak insan. Olmayana değil olana odaklanıp daha çok şükredecek...

Yaşanmışlıklar, şahit olunanlar, tespitler ve analizlerle, kadın-erkek ilişkilerine başka bir bakış açısı getirmek ve erkeğin bilinen ya da sanılandan aslında oldukça farklı olan içdünyasına hep birlikte bir yolculuğa çıkmak için kaleme alınmış samimi satırlar bulacaksınız bu kitapta...

Acımasızca eleştirdim hemcinslerimi bana göre etik olmayan davranışlarından dolayı. Aynı şekilde hak ettikleri halde partnerlerinin değerini hakkıyla bilmeyen, bilemeyen kadınlara seslendim bazen onlara sitem ederek... Amacım şu üç günlük dünyada hiç de gerekli olmadığı halde yaşamı hem kendimize hem de karşı

tarafa zehir etmemek, değerini bilmek, anı hakkıyla yaşamaya çalışmak adına, halının altına süpürdüklerimizi gün yüzüne çıkarmaya çalışmaktı naçizane...

Yazdıklarım, olur da dokunabilirse siz bazı okurlara, sorgulattırса aranızdan birilerini, bir şekilde katkı sağlarsa ve sonuçta yardımcı olursa olumlu değişimlerin ardından mutlu ilişkilere, bu en güzel karşılık olur benim için... Çorbada birkaç tane de olsa tuz parçası olabilmek umuduyla, iyi okumalar...

TEŞEKKÜR

Öyle kuru kuru değil, yürekten teşekkür etmek, edebilmek çok önemli ve değerli bir mevzu aslında. Bu, teşekkür ettiğiniz o güzel insanlar tarafından değer verildiğiniz, kale alındığınız anlamına gelir. Aynı zamanda bu moral değerlerin gittikçe tükendiği dünyada “yalnız” olmadığınızı da gösterir. İşte ben de bu duygularla sizlere yürekten teşekkür ediyorum.

Sevgili Yelda Cumalıoğlu, benim ağızımdan *Erkek Yalnızlığı* sözünü duyup “İşte Adnan, bunu yazıyorsun!” dediğin o ilk günden, kitabı bitirdiğimi söylediğim güne kadar, daha önce bu konuda hiçbir tecrübem olmamasına rağmen bana inandığın, güvendiğin ve beni cesaretlendirdiğin için sana ve tüm Destek Yayınevi çalışanlarına yürekten teşekkür ederim.

Tanıdığım en zeki ve disiplinli insanlardan birisin sen Olcayto Ahmet Tuğsuz. Benim sevgili dostum ilk okurlardan biri olarak bana ayırdığın zaman, gösterdiğin dikkat ve bu sayede verdiğin tavsiyeler, yaptığın yorumlar için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Var ol.

Zor günlerimde dertlerimi paylaştığım can dostum Erol Akmert, yorumların ve desteğin için yürekten teşekkürler...

Renan Kaleli sevgili dostum, sen adamsın. Benimle fikirlerini paylaştığın için sana çok teşekkür ederim.

Zamanın çok kısıtlı da olsa vakit ayırdığın ve bazı bölümleri sana okurken yaptığın yorumlar ve katkın için sana yürekten teşekkür ederim güzel insan, dostum Mehmet Günsür.

Tam elli senedir benim arkadaşım, dostumsun Can İlkurşun. Bana hediye ettiğin notebooktan çıktı bu satırlar. Verdiğin destek için sonsuz teşekkürler. Senin gibi bir dosta sahip olmak büyük bir şans...

Sevgili Selda Terek, o müthiş kalemin ve zekânla pekiştirdiğin tecrübeni, bilgi birikimini benimle paylaştığın, bana rehberlik ettiğin için senin hakkını ödeyemem. Benim için çok değerlisin. Sağ ol var ol.

Ah bir bilseydin kadın!

Aslında seninle de sensiz de yaşamakta zorlanan bir erkeğin “sensiz” yaşamayı aklından bile geçirememesinin neredeyse tamamen senin elinde olduğunu... Bir bilseydin keşke; Allah vergisi donanımının, birçok erkeği etrafında pervane gibi döndürebilecek kadar değerli bir lütuf olduğunu... Biz erkeklere atılan bir adımın, siz kadınlara on adımla karşılık bulacağını... Ah bir bilseydin; aslında hiç önemi olmayan şeylere takılmadan, saçma sapan gereksiz evhama kapılmadan dimdik durabilmeyi... Becerebilseydin keşke; yerinde kıskanmayı, yerine göre özgür bırakmayı... Moral değerlerinden taviz vermeden, haksızlığa karşı dimdik durduğunda ve erkeğin çantasındaki zavallı keklik olmadığına, kişilikli bir erkeğin gözünde değerine değer kattığını bir bilebilseydin. Zekânın ve gücünün seni, onun gözünde yücelttiğini ama bu değerlerini abarttığında onu korkutup kaçırabileceğini... Ah bir bilseydin; erkeğe muhtaç değil ama ihtiyacın olduğunu hissettirmenin biz erkekler için ne anlam ifade ettiğini... Onun sevgilisi olmakla kalmayıp en yakın arkadaşı, dostu olmanın sana karşı her zaman dürüst olup seninle çekinmeden birçok şeyi paylaşmasının ilk şartı olduğunu bir bilebilseydin keşke... Bu sayede zayıflıklarını, kırılanlıklarını sana rahatça anlatmasını kolaylaştıracağını, onu rahatlatacağını

bir bilseydin... O çoğunlukla size göre iri bedenlerin içlerinde de, büyümemiş çocukların da olabileceğini... Çok özel durumların dışında dişiliğini abartmadan her daim korumayı, göstermeyi ve onu yatağınla cezalandırmak yerine bunu daha farklı bir şekilde çözmenin en akıllıca yol olduğunu bir bilseydin keşke...

Belki de biliyorsun tüm bunları, ama yine de ya yorgun olduğun ve bu yüzden içinden gelmediği, ya adamın hak etmediğini düşündüğün için, ya da belki de kim bilir karakterin gereği bunları taviz gibi görüp burnundan kıl aldırmadığın için yapmıyorsun... Sen bilirsin. Ama şunu bil ki eğer karşıdaki erkek hamuru düzgün, kişilikli ve iyi niyetli biriye ona böyle davranman zaten bırak kadın olmayı iyi insan olmakla ilgili bir durum ve onun en doğal hakkı. Aynen siz çoğu kadının tüm zor koşullarda her türlü fedakârlığı yaptığınız için fazlasıyla hak ettiğiniz değerinizin bilinmesini beklediğiniz gibi...

Ah kadınlar, bir bilseydiniz keşke...

Zeynep ve Demir

Dün akşam

Kapıyı usulca kapadı, asansöre doğru birkaç adım attı, vazgeçti, merdivenlere yöneldi. Eski binanın yıpranmış tırabzanlarına tutunarak, her yeni kata adımını attıkça yanan sensörlü lambaların aydınlattığı merdivenlerden yavaş yavaş inerek, diğer dairelerden sızan koku ve seslerle birlikte, dış kapıya kadar geldi. Ağır demir kapıyı açar açmaz yüzüne vuran ayaz, gözünden dökülmekte olan yaşların buz kesmesine sebep oldu, yüzü acıdı.

Eski evlerin renove edildiği o çok sevdiği sokağın hangi tarafından yürüyeceğine karar veremedi. Çiseleyen yağmurla hafifçe ıslanmış arnavutkaldırımını yolun ortasında öylece durakaldı. Biraz önce çıktığı binanın en üst katındaki dairenin sokağa bakan penceresine doğru başını kaldırdı. Yoktu. Bir süre daha yukarıya bakmaya devam ederek bekledi. Vazgeçti. Yanına yaklaşan kedinin sanki ona acırcasına bakışını gördü. Önce kedi çevirdi başını... Başını önüne eğdi, yürümeye başladı. Yağmur hızını artırdı. Yüzü, yağmura fırsat vermeden akan gözyaşlarıyla çoktan ıslanmıştı.

Adımlarının yavaşlaması kararsızlıktandı. Belki de geri dönmeliydi. Dönmedi. Montunun yakasını kaldırdı, elleri ceplerinde, ıslanmaya aldirmeden yürüdü.

Metro istasyonu yaklaşık yirmi dakika yürüyüş mesafesindeydi. Yol üzerinde önünden geçtiği kafelerden dondurucu soğuğa ve gittikçe hızını artıran yağmura rağmen, sigara içmek için dışarı çıkan, yeni moda sokak ısıtıcılarının altına tünemiş, güzel görünmek uğruna dekolterilerinden taviz vermeyen genç kız ve yanlarındaki erkeklere donuk bakarak yürümeye devam etti.

İşte şimdi tek bir nefes için neler vermezdi. Derin bir nefes çekebilse acaba daha kolay olur muydu dayanmak? Dört sene önce geçirdiği hastalıktan sonra bu riski alamayacağını biliyor, deli gibi istiyor ama yeltenmiyordu. Bir türlü unutulmayan sevgili gibiydi sigara. Peki ya bundan sonra bir türlü unutulamayacak olan sevgili ne gibi olacaktı? Sigara gibi mi? Tehlikeli, yasak ve hep özlenen...

Yalnızlığına doğru atıyordu adımlarını. Biliyordu. Ve geri dönmek, ne kadar da kolaydı aslında. Kısacık bir mesafeydi kat ettiği. Dönebilirdi. Şimdi vazgeçip, biraz önce kapısını nazikçe kapatıp çıktığı dairede, salonun ortasında acı kahverengi kanepede, öylece, tek başına acılar içinde bıraktığı Zeynep'e sıkı sıkı sarılıp, "Tamam, peki..." diyebilirdi. Yapmadı, yapamadı... Mantığını dinleyerek çıktığı o uzun, karanlık yolun daha en başında olduğunu bildiği halde geri dönmedi... Bu ikisi için de kötülük olurdu.

Yürümeye devam etti. Belki de yalnızlığına kavuşmak için hiç acelesi olmadığından bu kadar ağırdı hareketleri; ıslanmaya aldirmeden o buz gibi havada ağırdan alması bunun içindi.

Köşe başında karşısına çıkan Tekel bayiinin yanından elleri ceplerinde geçti. Zeynep'e dönmek fikrinin yanından da...

Metro istasyonunun merdivenlerinden aşağı inerken, yan taraftan yukarı çıkanlara baktı. Yalnızlıktan hüküm giymiş olanlar, ne kadar da kolay ayırt edilebiliyorlardı. Yalnızlık, ne yaparsan yap, rol yapma fırsatının olmadığı ya da maske takmayı aklına getiremediğin anlarda, yüz ifadene, beden diline sen istemesen de yansiyordu. Herkes mi allak bullaktı? Herkes mi sevgilisini kanepeye bırakıp yalnızlığına yürüyordu? Hiç kimse bulamıyor muydu bir çözüm yolu? Çıkıp gitmek, tek çare miydi? Kafası o kadar karışık ki, merdivenlerden aşağı indiğinde, yönünü bulmak için bir an durakladı ve tereddütle Hacı Osman yönüne doğru döndü.

Birbirlerine sıkıca sarılmış iki genç sevgiliyi gördü. Sanki uzun süren bir ayrılığın ardından yeni barışmışlar gibi özlemle kucaklamışlardı birbirlerini. İkisinin de kafasında aynı renk bereler ve o bereler gibi aynı tonda kim bilir ne güzel gelecek planları, ne güzel hayaller vardı.

İnsan yalnızsa, aradığını bulamamışsa, ya da sevdiğini kaybetmişse, ister istemez özenirdi böyle manzaralara. O da birinin elini tutsun, beraber yürüsün, birlikte hayaller kursun isterdi. O da istedi...

Hemen önündeki bankta, elindeki kitabı yetersiz ışığa rağmen hevesle okumakta olan bohem genç kızın yanına oturdu. Kız, ne kenarı kaçmış parmaksız eldivenlerinden çıkan uçları dökülmüş bordo ojeli parmaklarını ne de yüzünün ortasına düşmüş dağınık saçları arasından görünen akmış kapkara göz makyajını dert ediyordu. Dudaklarına bu gerçek tebessümün yerleşmesine yol açan ne okuyordu kim bilir...

İşikli panoya göre metronun gelmesine daha üç dakika vardı. Raylara doğru boş boş bakmaya başladı. Birden, sanki göğsüne saplanmış bir bıçak yarasına, karnına atılmış okkalı bir yumruğa

ait derin bir acı hissetti tüm vücudunda. O kasvetli, soğuk, çelik raylara atlayarak intihar etmeyi düşünenler ve hatta bunu bir yerlerde gerçekleştirenler geldi aklına. Canlarına kıymak isteyenleri daha önce hiç bu kadar iyi anlamamıştı. Acılara son vermek için, yaşama son vermek... Artık bıkmış, yorulmuş, vazgeçmiş, baş edecek gücü ve daha fazla kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış hissedenler ve yalnızlığından bıkanlar için ne de kolay bir çıkış kapısıydı.

Yaklaşan metronun sesiyle toparlandı, oturduğu banktan kalktı. Bohem kız kitabını düşürdü. Kitabı yerden alıp ona verdi. Kız gülümseyerek teşekkür etti. O da gülümsemeye çalıştı, beceremedi.

Önünde duran vagonun açılan kapısından içeri girdi, oturdu. Bu saatte yolculuk edenler, mesai saatleri içinde taşıdıkları tonlarca yükten kurtulmuş boş vagonların keyfini çıkarıyorlardı. Peki, o zaman o akşama özel miydi bu hüznü? Tam karşısında oturan orta yaşlı adam da, onun iki yanındaki genç de pek keyifli görünmüyorlardı. Suratlarındaki ifadeden bir sürü dertle boğuştuklarını, dibine kadar mutsuz olduklarını anlamak hiç de zor değildi. İşte, yanılmıştı. Elbette yalnız değildi; mutsuzluk ve hüznü konusunda aynı dili konuşacağı birçok insan bulabilirdi isterse.

Kemikleşmiş ve çözümü olamayan bir sorundu Zeynep'le yaşadıkları. Ayrılıktan başka bir çıkış yolu bulamadığı için kahroluyordu, deliriyordu. Birden ineceği durağı kaçırdığını zannedip, panik içinde vagonun kapısının üstündeki ışıklı tabelaya çevirdi başını. Kaçırmamıştı. Sadece öyle zannetmiş ve paniklemişti. Derin bir oh çekti ve sonra bunun ne kadar saçma olduğunu düşününüp başını iki yana doğru hafifçe salladı. Kendi koşulunda biri için durak kaçırmak ve bunun için paniklemek öyle gereksizdi ki... Zira ne bir yere yetişiyordu ne de bir bekleyeni vardı. En kötüsü, durağı kaçırdığını fark ettiğinde iner, karşı perona geçer, geri

dönerdi. Bu sayede, onun için cehennem azabına dönüşeceğiinden emin olduğu uykusuz, azap dolu geceden biraz daha vakit çalmış olurdu üstelik.

Durağında indi. Yürüyen merdivenlere gelip adımını attı ve merdivenin onu ağır ağır yukarı çıkarmasını bekledi. Tekrar buz gibi ayazla buluştuğunda nispeten kendine geldi. Aslında yürünmezdi o havada. Akli olan yürümezdi. Ama eve mümkün olduğunca geç varmayı isteyen biri için en doğru seçimdi bu. Hemen önünde müşteri bekleyen taksi şoförünün umutlu bakışlarını görmezden geldi. İstanbul'un içe işleyen nemli soğuşunda, özgürce ağlayarak ilerledi yolunda.

Yol boyunca, kendisini çaresiz bırakan bu durumun üzerinde yarattığı yükün altında ezilmiş olmanın acısıyla, sürekli ağladı. Tanıştıkları günden o geceye kadar Zeynep'siz yaşamının ne demek olduğunu tecrübe etmediğinden, bunun üstesinden gelip gelemeyeceği endişesini iliklerine kadar hissetti ve umutsuzca başaramayacağını düşündü. Yürüdü, ağladı, yürüdü... Yalandı *erkekler ağlamaz* lafı. Erkekler bu yükü vermek en büyük acımasızlığı. Erkekler ağlar, hem de böğürerek ağlardı. İşte bunun en bariz örneğini yaşıyordu. Kimseden çekinecek, kızarmış gözlerini, akan burnunu saklayacak halde değildi.

Ara sokaklardan birinden geçerken kurander yapan rüzgâr içine işledi. Üşümesine rağmen soğuşu umursamıyor, hissizleşen bedenine bu rüzgârın neler yapabileceği ile hiç ilgilenmiyordu. Önüne çıkan bir kola kutusunu, sanki acısını ondan çıkaracakmışçasına tekmeledi. Sessiz sokakta çıkan gürültüye dönen sadece iki gencin başı oldu. Onlar da pek ilgilenmediler.

Anacadeye vardıktan hemen sonra, biraz ilerisinde trafikte yumruk yumruğa kavgaya edenleri umursamadan yanlarından

geçip gitti. Başka zaman olsa, tespit ettiği kadarıyla haklı ya da zayıf olduğunu düşündüğü tarafa destek vermek ya da en azından onun dayak yememesi için arka çıkmak isterdi.

Trafiğin yoğun olduğu caddeden karşıya geçerken dikkatli olmaya çalışmadı. Dikkatli olmak, kaybedecek bir şeyleri olanlar içindi. Bu durum, onu bir an şaşırtıp düşündürse de, hiçbir şekilde önemi yoktu dikkatin o an için. Aklını yitirmek, delirmek üzere olduğunu düşündü.

Yaklaşık yarım saat boyunca, gözyaşları içinde dondurucu ayazda, kendi kendine konuşarak adımladığı kaldırımları arkasında bırakıp, evinin bulunduğu sokağın başına geldiğinde artık soğuktan parmaklarını hissetmiyordu. Aslında eve gitmeyi hiç istemese de bir an evvel ısınmak zorunda olduğu ve çok sıkıştığı için adımlarını hızlandırdı.

Yağmurla ıslanmış, ayazdan buzlanmış merdivenlerden aceleyle çıkarken kaydı, son anda dengesini bulup toparladı. Apartmanın dış kapısının önünde, hissini yitirmiş parmaklarıyla tuttuğu anahtarını kilitle buluşturmaya çalışırken, ikinci katta oturan komşusunun beslediği sokak kedisi Karizma sürtündü paçalarına. Kapıyı açması için sabırla yanında bekleyen kediyi okşadı. Ama daha önceleri söylediği neşe dolu sözler yoktu bu sefer. Bütün kediler onun ne yaşadığını biliyor gibi bakıyorlardı bu gece. Karizma da anlamıştı hüznünü. Birlikte girdiler içeri. Kedi, o geceki mөнüsünün hazırlanıp önüne konduğundan emin olduğu dairenin kapısına bir an evvel ulaşmak için hızla merdivenlerden yukarı zıplarken, Demir bir kat alttaki dairesine indi. Kapıyı açtı, halen Zeynep'in parfümünün koktuğu antredeki elektrik düğmesine dokunduğunda ilk gördüğü, onun her zaman evden çıkarken özenle yan yana bıraktığı ev terlikleri oldu. İnsanı bu kadar kahredecek